

РЕШЕНИЕ

№ 2726

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 99 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ

при участието на секретаря СТАНИСЛАВА ИЛ. ЧЕРВЕНЯКОВА като разгледа докладваното от ПЕТРОСЛАВ В. КЪНЕВ Административно наказателно дело № 20221110216384 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е въз основа на постъпила жалба от „****“ ООД, ЕИК *** срещу наказателно постановление № СО-ЗУО-Ю-22-25КС-565 от 23.11.2022 г., издадено от Кмета на Столична община, с което за нарушение и на основание чл.134, ал.1, т.1 от Закона за управление на отпадъците на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1400 лева.

С жалбата се оспорва извършеното нарушение и се иска отмяна на издаденото НП. Твърдят се също допуснати съществени нарушения на процесуалния и материалния закон в хода на административнонаказателното производство, както и маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 от ЗАНН. Претендират се разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя поддържа депозираната жалба и иска отмяна на издаденото НП. Заявява, че деянието било недоказано, а в производството били допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Претендира разноски.

Процесуалният представител на АНО оспорва депозираната жалба и моли за потвърждаване на наказателното постановление. Заявява, че нарушението било доказано по категоричен начин и нямало допуснати съществени

процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Счита, че деянието не било маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, понеже бетонът все още бил на мястото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата изхожда от легитимирано лице, подадена е в законовия срок, срещу подлежащ на обжалване акт, съдържа необходимите реквизити и производството е редовно образувано пред РС-София, поради което съдът я намира за процесуално допустима.

Съдът, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.07.2022 г. служители на Столичен инспекторат към Столична община, сред които и свидетелят Г. С., извършвали рутинни проверки в град София, район „***“. Около 14:30 часа те констатирали, че на улица „****“ в непосредствена близост до строителен обект: жилищна сграда с гаражи в УПИ ***, 56, кв. 8м, ж.к. „** център“ и ж.к. „** главен център“, която се строила от дружеството-жалбоподател „*****“ ООД, имало изхвърлени неопасни отпадъци (остатъчен бетон) на неразрешено за това място. Изготвен бил снимков материал и констативен протокол. Остатъчният бетон бил извън границите на строителния обект, но в непосредствена близост до него. Макар да било работен ден, към момента на проверката обектът бил затворен, не се извършвали строителни дейности и нямало работници. Проверяващите не възприели лично и непосредствено, както и никой не ги е уведомил да е видял, че отпадъците са изхвърлени или се изхвърлят от работници на строителния обект, а предположили, че било така, понеже остатъчният бетон се намирал в непосредствена близост до обекта.

Предвид на това срещу строителя „*****“ ООД, чиито данни били взети от информационната табела на обекта, бил съставен АУАН № 22-25КС-565 от 29.07.2022 г. за извършено нарушение по чл.134, ал.1а, т.1 от Закона за управление на отпадъците. Актът бил подписан от актосъставителя и един свидетел, присъствал при установяване на нарушението, след което бил предявен на представляващ дружеството-нарушител, който го подписал без възражения.

АНО счел изложените в акта фактически констатации за доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление

№ СО-ЗУО-Ю-22-25КС-565 от 23.11.2022 г., с което за нарушение и на основание чл.134, ал.1, т.1 от Закона за управление на отпадъците на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1400 лева.

Така изложената фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите Г. С. и И. К., както и от приложените по делото писмени доказателства. Свидетелят С. подробно разказа за извършената проверка и констатираното нарушение, като изрично отбеляза, че остатъчният бетон бил извън границите на строителния обект, но в непосредствена близост до него. Макар да било работен ден, към момента на проверката обектът бил затворен, не се извършвали строителни дейности и нямало работници. Той и колегите му не възприели лично и непосредствено, както и никой не ги е уведомил да е видял, че отпадъците са изхвърлени или се изхвърлят от работници на строителния обект, но предположили, че било така, понеже остатъчният бетон се намирал в непосредствена близост до обекта.

В съдебно заседание беше разпитан и свидетелят И. К., който живеел в непосредствена близост до строителния обект и често разхождал домашния си любимец в района. Заявява, че в близост имало още 5 – 6 други строителни обекта, като между тях и обекта на „*****“ ООД имало празно място, на което бил насипан бетон и там паркирали автомобили. Преди това на мястото имало паркирани големи строителни машини, които нарушили качеството на почвата и свидетелят предполагал, че заради евентуалното пропадане на почвата може да е бил насипан бетонът. Тези машини обаче не били на „*****“ ООД. Свидетелят споделя, че бетонът все още бил на мястото. Макар свидетелят К. да е зет на един от собствениците на „*****“ ООД, съдът счита, че няма основания да не кредитира показанията му, тъй като той не отрече констатациите на проверяващите, а напротив, потвърди думите на свидетеля С. за наличния остатъчен бетон извън границите на строителния обект, но и този свидетел няма преки впечатления или информация кой е насипал бетона на неразрешеното за това място. Предполага, че това може да е било сторено и от работници на съседните около 5 – 6 строителни обекта в близост и може би е било заради пропадане на почвата на мястото от тежката строителна техника.

Показанията на двамата разпитани свидетели са логични, последователни, взаимно се допълват и не си противоречат, поради което съдът ги кредитира

напълно. Те намират опора и в приложения по делото писмен доказателствен материал, включително и в снимковия такъв. В случая обаче и от събраните доказателства не може да се направи категоричен и недвусмислен извод, че именно строителят „****“ ООД е отговорен за изхвърлянето на остатъчния бетон на процесното място. Стана ясно, че остатъчният бетон е бил извън границите на строителния обект, поради което това е общодостъпно място и бетонът може да е бил изхвърлен на него от всяко едно лице. При проверката обектът е бил затворен, не са се извършвали строителни дейности, нямало е работници и проверяващите не са възприели лично и непосредствено, както и никой не ги е уведомил да е видял, че отпадъците са изхвърлени или се изхвърлят от работници на строителния обект. Свидетелят К. също не знае кой е изхвърлил тези отпадъци. В тази връзка обвинението се основава единствено на предположения, че строителят „****“ ООД е отговорен за деянието, тъй като бетонът бил в близост до строителния обект. Това обаче е една оборима презумпция, а не категорична доказаност на обвинението, но в настоящото производство, за да бъде ангажирана отговорността на наказаното лице за извършено нарушение, законът изисква категорична доказаност, каквато в случая липсва. Показанията на свидетеля К. внесоха сериозни съмнения в предположението на проверяващите относно извършителя на нарушението, тъй като по негови думи в близост имало още 5 – 6 строителни обекта, като бетонът може да е бил изхвърлен от работниците на всеки един от тях и то именно в близост до строящата се от „****“ ООД сграда, тъй като там е имало широко, подходящо и удобно място за тази цел, а и по този начин съмненията винаги биха паднали върху строителя на най-близката сграда, какъвто е и настоящият случай.

С оглед на това съдът приема, че не се доказва по изискуемия категоричен начин повдигнатото обвинение, поради недоказаност на извършителя на нарушението, за което жалбоподателят е бил санкциониран.

Съдът, с оглед установената фактическа обстановка и съобразно възраженията и доводите на жалбоподателя, както и като съобрази задължението си да проверява изцяло законосъобразността на наказателното постановление, независимо от основанията, посочени от страните, прие от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.134, ал.1, т.1 от Закона за управление на отпадъците, наказва се с имуществена санкция в размер от 1400 до 4000 лева

едноличен търговец или юридическо лице, което изхвърля неопасни отпадъци на неразрешени за това места. Времето, мястото, начинът на извършване на нарушението и самоличността на нарушителя са съществени елементи както на наказателното, така и на административнонаказателното обвинение, като всеки един от тях трябва да бъде доказан по несъмнен и категоричен начин, за да бъде ангажирана отговорността на „****“ ООД за извършено нарушение по чл.134, ал.1, т.1 от Закона за управление на отпадъците. Всяко съмнение се тълкува в полза на нарушителя, той може да бъде признат за виновен, само ако обвинението е доказано по несъмнен начин и то не може да почива на предположения, какъвто е настоящият случай. От събраните по делото доказателства не може да се направи категоричен и недвусмислен извод, че наказаното лице „****“ ООД е отговорно за изхвърлянето на остатъчния бетон на процесното място. Този бетон е бил извън границите на строителния обект, поради което това е общодостъпно място и бетонът може да е бил изхвърлен на него от всяко едно лице. При проверката обектът е бил затворен, не са се извършвали строителни дейности, нямало е работници и проверяващите не са възприели лично и непосредствено, както и никой не ги е уведомил да е видял, че отпадъците са изхвърлени или се изхвърлят от работници на строителния обект. Свидетелят К. също не посочи кой е изхвърлил тези отпадъци. В тази връзка обвинението се основава единствено на предположения, че строителят „****“ ООД е отговорен за деянието, тъй като бетонът бил в близост до неговия обект, но това е недопустимо съгласно чл.303, ал.1 от НК. Констатациите на проверяващите относно авторството на деянието представляват една оборима презумпция, а не категорична доказаност на обвинението, като в настоящото производство, за да бъде ангажирана отговорността на наказаното лице за извършено нарушение, законът изисква категорична доказаност, каквато в случая липсва. Обвинението не се доказва категорично дори да бъдат взети предвид само показанията на актосъставителя С., който нито лично е видял, нито е разбрал от някой очевидец, че отпадъците са изхвърлени именно от служители на „****“ ООД. От там нататък показанията на свидетеля К. внасят допълнителни сериозни съмнения в предположението на проверяващите относно извършителя на нарушението, тъй като по негови думи в близост имало още 5 – 6 строителни обекта, като бетонът може да е бил изхвърлен от работниците на всеки един от тях и то именно в близост до строящата се от

„****“ ООД сграда, тъй като там е имало широко, подходящо и удобно място за тази цел, а и по този начин съмненията винаги биха паднали върху строителя на най-близката сграда, какъвто е и настоящият случай.

С оглед на това и след като не се доказва по изискуемия категоричен начин извършителят на нарушението, то наказателното постановление се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото, то основателно е искането на процесуалния представител на дружеството-жалбоподател за присъждане на сторените разноси. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Въз основа на представените доказателства става ясно, че дружеството-жалбоподател е заплатило в брой на адвокат Л. Б. уговорената сума в договора за правна защита и съдействие в размер на 450 лева, като това е станало на 30.11.2022 г. Съдът намира, че не следва да се редуцира размерът на така заплатеното адвокатското възнаграждение, тъй като първо няма направено възражение в тази насока от страна на наказващия орган за прекомерност на претендираните разноси, а освен това, с оглед представените доказателства досежно реалното заплащане, то възнаграждението надхвърля само с 10 лева размера на минималното такова, дължимо съгласно Наредбата за минималния размер на адвокатските възнаграждения, което е 440 лева. Защитникът се е явил в двете открити съдебни заседания, а преди това е изготвил въззивната жалба. Поради това и съдът счита, че заплатеното от страна на дружеството-жалбоподател възнаграждение не може да бъде счетено за прекомерно. С оглед изложеното до тук и предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК, в полза на дружеството-жалбоподател следва да се присъдят сторените разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 450 лева, съобразно представения договор за правна защита и съдействие, който е и доказателство за реалното заплащане на уговореното възнаграждение.

Предвид горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № СО-ЗУО-Ю-22-25КС-565 от 23.11.2022 г., издадено от Кмета на Столична община, с което за нарушение и на основание чл.134, ал.1, т.1 от Закона за управление на отпадъците на „****“ ООД, ЕИК *** е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1400 /хиляда и четиристотин/ лева.

ОСЪЖДА на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК Столична община да заплати на „****“ ООД, ЕИК *** сумата от 450 /четиристотин и петдесет/ лева, представляваща сторените от дружеството-жалбоподател разноски за адвокатско възнаграждение в производството.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____